

2 - 3. Улар ғайбга иймон келтирадиган, намозни тўқис адо этадиган

02:53 / 23.04.2017 3032

لَمْ يَرَهُمْ وَأَلْمَسْلَمَ نُونْمُؤْنِي نَيْذَلَا فَنْيُ مُهَاجِرَةً مَوْعِدَةً بِعَلَيْهِ نُوقْفَنْيِ

Бақара 3. **Улар ғайбга иймон келтирадиган, намозни тўқис адо этадиган ва Биз уларга ризқ қилиб берган нарсалардан нафақа қиладиганлардир.**

Ушбу оятда Қуръон ҳидоятидан баҳраманд бўла оладиган тақводорларнинг сифатларидан учтаси саналган:

Биринчиси – «**ғайбга иймон келтирадиган**».

Абул Олия ғайбга иймон келтиришнинг тафсирида: «**Аллоҳга, Унинг фаришталарига, китобларига, пайғамбарларига, қиёмат кунига, жаннатига, дўзахига, мулоқотига, ўлимдан кейинги ҳаётга ва қайта тирилишга ишонишдир**», – деган эканлар.

Имом Ҳоким Амр ибн Шуъайбдан ривоят қиладилар:

«Бир куни Набий алайҳиссалом саҳобаи киромларига:

- Сизнингча, кимнинг иймони ажойиб? – дедилар. Саҳобалар:
- Фаришталарники, – дейишди. У зот:
- Улар Роббларининг олдида туриб, иймон келтирмасалар, қандай бўлади?
- дедилар. Саҳобалар:
- Пайғамбарларники, – дейишди. Набий алайҳиссалом:
- Уларга ваҳий тушиб туриб, иймонга келмасалар, қандай бўлади? – дедилар. Саҳобалар:
- Бизники, – дейишди. У зоти бобаракот:
- Мен ораларингизда туриб, иймон келтирмасаларингиз, қандай бўлади? – деб туриб, сўнгра ўzlари жавоб қилдилар:

- Мен учун халойиқнинг ичидаги иймони ажойиби сизлардан кейин саҳифалардаги Китобга иймон келтирган қавмлардир, - дедилар».

Ҳақиқатан, инсон ғайбга иймон келтириш билан ҳайвондан ажралиб туради. Чунки ҳис қилиш аъзолари ёрдамида уларга моддий таъсир этувчи нарсаларни идрок қилиш билан ишониш ҳайвонларда ҳам бор. Ғайбга иймон келтириш туфайли инсон ўзини ўраб турган ҳиссий дунёдан чексиз уфқли, кенг оламга чиқади.

Иккинчиси – «намозни тўқис адо этадиган**».**

Улар Аллоҳга ибодат қиласидилар. Бандага қул бўлишдан озод бўлиб, бандаларнинг Парвардигорига қул бўладидилар. Намоз орқали банда Аллоҳ таолога боғланади. Шунингдек, бошқа улкан яхшиликларга эришади.

Учинчиси – «Биз уларга ризқ қилиб берган нарсалардан нафақа қиласидиган**».**

Тақводор мўмин-мусулмон одамнинг эътиқодига кўра, унинг қўлидаги мол-дунё Аллоҳ берган ризқдир, ўзи яратган нарса эмас. Шунинг учун ҳам тақводор инсон Аллоҳ берган ризқдан ўзининг заифхол, муҳтож биродарларига садақа қиласиди.

«Садақа» сўзининг тасдиқ маъноси бор, мол-дунёсини сарфлаб садақа қилишда эътиқоддаги маънонинг, яъни яхшилик қилиш маъносининг тасдиғи бор.

«Нафақа» эса умумий сўз бўлиб, «закот», «хайр-эҳсон», «садақа» каби маъноларни англатади.